

Provizornost jako pokušení

Všechno, co člověk dělá, má charakter jistého druhu provizornosti; úsilí o dosažení něčeho naprosto a zcela neprovizorního, takříkajíc „definitivního“, je falešné. Na druhou stranu je však neméně falešné odsunovat některé důležité (neprovizorní) věci na pozdější dobu a věnovat se jen tomu provizornímu. Pak se v tom totiž skrývá možné selhání, nebezpečí, že se z onoho „provizorního“ stane nejen obtíž a překážka, ale že ono „neprovizorní“ bude nenapravitelně poškozeno, ale dokonce znemožněno, předem zkorumpováno.

(Písek, 081205-1.)